

Када је пред Хашким трибуналом сведочио о злочинима припадника ОВК, Мухарем Ибрај из околине Ђаковице, није желео да сакрива идентитет. Збг тога је изгубио сина и још пет чланова уже породице и страхује да се врати на Космет, а највећа му је жеља да поново види окупљену породицу Ибрај.

Мухарем Ибрај из околине Ђаковице, сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, један је од ретких Албанаца који је пред Хашким трибуналом проговорио о злочинима припадника ОВК. Иако је могао да бира, није желео да сакрива идентитет, говорио је јавно, па зато и данас, шест година после сведочења, не може да се врати на Космет.

Мухарем живи, како се то каже "негде на територији Србији" од средине 1999. године, када је са породицом напустио родну Метохију.

Због истине коју је говорио, Мухарем је остао без шесторо чланова најуже породице. Осветили су му се његови сународници Албанци: киднаповали су му и убили сина, тројицу браће и два братанца.

Остали чланови, фамилије Ибрај, која је у крају важила за "просрпски орјентисану", данас су по белом свету. Мухаремова супруга и четворо деце живе као избеглице у једној европској држави.

"Многи су људи морали да лажу", каже Мухарем Ибрај. "Ја нисам хтео да издам Србију, ја сам рођен у Србији, Југославији, и причао сам истину."

Сведочење Мухарема Ибраја у Хагу исписано је на 113. страница, једанаест пута се појавио и пред Специјалним судом. Говорио је, каже, оно што је знао и видео. За то време стизале су претње и уцене неистомишљеника. Кућа у околини Ђаковице је опљачкана и срушена, а имање одузето, као пример другим албанским породицама.

"Не плашим се никога", истиче Ибрај. "Нисам урадио ништа лоше да бих се плашио. Плашим се само Бога, плашим се да не изгубим образ и ништа друго."

Разочарење Мухарем данас тешко сакрива. Кутија метохијског дувана који му шаљу пријатељи и рођаци једино му је сећање на родни крај.

Двадесет две године је радио као полицајац, али пензију није стекао, јер му је тек 58. година. Данас живи од 8.500 динара косовског додатка и помоћи добрих људи, који су му поклонили неколико коза и њиву коју обрађује.

"Највећа ми је жеља да се сретнем очи у очи са Харадинајем, да му кажем шта је урадио, то бих желео", каже Ибрај.

Жеља му је и да сакупи довољно новца да оцу, народном хероју, једнога дана подигне споменик и наравно да, ако Бог да, како рече, дочека да поново види окупљену породицу Ибрај.

(Драгана Сотировски , РТС)